

TIẾNG NÓI CỦA THÀY

Hồng Nguyên/HNT

*Ngoài tình ca quê hương, tình mẫu tử, còn phải có tình ca học đường.
H. N. T.*

Như tiếng vọng âm vang trong lòng núi, Tiếng Nói Của Thầy âm vang trong đáy thẳm hồn tôi. Nếu thể xác tôi được nuôi bằng giồng sữa mẹ, bằng mồ hôi nước mắt của cha, thì trí óc tôi đã lớn lên trong thanh âm Tiếng Nói Của Thầy.

Một ngày thơ ấu, tại một ngôi trường nhỏ bé, lần đầu tiên tôi được nghe Tiếng Nói Của Thầy. Đôi mắt nai tơ ngơ ngác nhìn thầy, vành tai mèo vểnh lên nghe thầy nói, miệng ê a đọc những vần chữ khai tâm... Tôi chập chững bước qua ngưỡng cửa học đường bằng những hình ảnh đầu tiên ấy. Tuổi hồng sao đẹp quá! Kỷ niệm xa xưa không thể phai mờ. Tôi lớn lên dần theo năm tháng. Thơ ấu qua đi, rồi niên thiếu tới. Hàng năm cứ sau mỗi mùa phượng nở, tôi lại có thêm một thầy giáo mới và bên tai tôi lại tiếp tục vang lên Tiếng Nói Của Thầy.

Tiếng Nói Của Thầy đã tạo nên điệp khúc Tình Ca Học Đường trong bản trường ca vĩ đại của đời tôi: Trường Ca Xây Dựng Đời Nguyễn

Ước(*). Với muôn ngàn tiết điệu, bản trường ca được hát lên bằng 4 loại thanh âm: Tiếng khóc chào đời, Lời ru của mẹ, Tiếng nói của thầy, Lời thủ thỉ của người yêu. Hai thanh âm đầu giờ đây đã biến khỏi vùng ký ức, có lẽ chỉ còn rung lên trong khoảng hư vô của tiềm thức_máy nào ghi lại cho tôi lời ru của mẹ thuở lên ba?_Thanh âm cuối cùng thì chưa đến hay còn mơ hồ. Riêng Tiếng Nói Của Thầy đã và đang rung lên trong tâm tưởng vì tiếng nói đó đã đến với tôi kể từ khi ký ức biết ghi nhận rõ rệt sự hiện hữu của ngoại vật và tâm linh.

Tiếng Nói Của Thầy không những hoà âm tất cả tiếng nói của những người đã dạy tôi ở chốn học đường nhưng còn là một tổng hợp của 3 loại thanh âm kia nữa. Qua Tiếng Nói Của Thầy, tôi nhìn thấy thấp thoáng hình ảnh tôi khi cất tiếng khóc chào đời, hình bóng mẹ hiền đang ru tôi vào giấc ngủ; tôi cũng vượt cả thời gian để sống trong một viễn tượng thơ mộng của ngày mai.

Được vây kín bởi 4 bức tường lớp học, trước mặt đám học trò có đủ mọi tính tính, Tiếng Nói Của Thầy âm vang như mệnh lệnh thiên thần, ban ra từ cõi hư vô. Cũng có khi Tiếng Nói Của Thầy nghe như tiếng chuông đồng sang sảng, tiếng sóng vỗ ngoài khơi giạt giào hay tiếng thì thầm của ngàn cây trong gió nhẹ. Có lần nương theo âm ba Tiếng Nói Của Thầy, tôi biến thành một cánh chim bay vút cao tận khoảng trời xanh thẳm rồi bỗng nhiên chim trời mỗi cánh, sa xuống một cánh đồng hoang: giọng thầy nghẹn tắc, Tiếng Nói Của Thầy im bật, tôi cảm thấy thương thầy. Cũng có lần Tiếng Nói Của Thầy trở thành gay gắt, thầy mắng học trò rồi vội quay đi, nhưng tôi còn kịp nhận thấy một giọt lệ vừa ứa ra trong khoé mắt của thầy. Làm sao tôi quên được niềm hối hận đang vò xé trong tôi lúc đó?

Thầy ơi. Tâm tư tôi bỗng thốt lên từng tiếng gọi thầy. Hàng năm, hàng năm dù bóng hình và giọng nói của thầy thay đổi, dù thầy học tôi khi là một cô giáo khi là một ông thầy, tôi vẫn luôn luôn có cảm tưởng rằng mình chỉ có một THẦY và một TIẾNG NÓI CỦA THẦY DUY NHẤT. Điều này không gì khó hiểu cả. Thật vậy, thầy tượng trưng cho một mẫu người đáng kính và đáng mến, sống thanh bạch và khiêm nhường, mang một sứ mạng cao cả: thay thế cha mẹ tôi để dìu giắt tôi trên đường học vấn. Tôi nhớ đến thầy không phải chỉ nhớ một người nào riêng rẽ nhưng hình dung thầy như một thể nhân của cả một TẬP THỂ các thầy kết tinh. Tôi kính mến thầy không chỉ riêng từng cá thể đặc định, nhưng lòng yêu mến trải rộng trên TẬP THỂ CÁC THẦY ĐƯỢC CỒ ĐẶC LẠI THÀNH MỘT THỂ NHÂN DUY NHẤT. Cho nên nếu bây giờ tôi không thể nhớ rõ được tất cả các thầy, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể mường tượng ra dáng dấp, y trang, tiếng nói của một mẫu người điển hình. Mẫu người ấy chính là một hình ảnh thu nhỏ, trong tâm hồn tôi, của toàn khối những người

đã tận tâm dạy dỗ tôi. Và hình ảnh này còn in sâu mãi mãi trong tim tôi.

Hôm nay, mùa đông đang chuyển mình đón mùa xuân mới trở về. Những cảnh sắc tưng bừng ngày hội cuối năm, theo truyền thống, lại hiện ra trong các lớp học trường tôi. Cũng những mái đầu xanh _mặt biển hồ xanh in bóng chùm sao Confetti lấp lánh_. Cũng những tấm thiệp hoa xuân xinh xắn hay những lời chúc bạn chúc thầy rộn rã. Cũng tiếng nói đầm ấm của thầy lại một dịp âm vang, lôi kéo tôi trở về với chuỗi ngày qua, trong suối rừng âm thanh Tiếng Nói Của Thầy.

Thầy ơi!

TIẾNG NÓI CỦA THẦY LÀ TIẾNG HÁT RU CON VÀO ĐỜI. Thầy đã gieo trong lòng con muôn vàn kiến thức, giúp con mở mang trí tuệ, xây dựng con nên người. Sau này, nếu không thể thành công thì ít ra con sẽ thành nhân. Công cha như núi Thái Sơn, Nghĩa mẹ như nước trong nguồn chảy ra. Quân Sư Phụ, Nhất tự vi sư bán tự vi sư. Không thầy đồ mà làm nên. Muốn cho hay chữ phải yêu mến thầy. Uống nước nhớ nguồn. . . Bài học đầu đời của bậc Vạn Thế Sư Biểu và của tiền nhân, mà Tiếng Nói Của Thầy là dư âm, đã làm cho con biết ơn sinh thành và nuôi dưỡng của cha mẹ con, cũng như công lao dạy dỗ của thầy.

TIẾNG NÓI CỦA THẦY ĐÃ ĐƯA CON VÀO TRONG GIÁC MỘNG THIÊN THẦN. Cảnh đẹp của quê hương Việt Nam yêu dấu, tháp Ai Cập huyền bí, Bắc băng dương lạnh giá, Sahara nóng bỏng, Hạ Uy Di thơ mộng, miền Viễn Tây Hoa Kỳ hoang vu, đỉnh Everest cao vút tận mây mờ, giải Ngân hà hùng vĩ trong đêm thâu. . .

TIẾNG NÓI CỦA THẦY ĐÃ ĐƯA CON VÀO VÙNG ÁNH SÁNG CỦA VĂN MINH NHÂN LOẠI, với những công trình vĩ đại của Euclide, Newton, Pascal, Archimède, Pasteur, Einstein. . . Con say sưa bay khắp khung trời khám phá: vũ trụ vô biên, sự vận chuyển của những vì tinh tú, hành lang sức hút của trái đất, nhật thực và nguyệt thực, bộ mặt thật của nguyệt cầu, nguyên tử lực; cả không gian 4 chiều và hiện tượng thần giao cách cảm.

TIẾNG NÓI CỦA THẦY ĐÃ ĐƯA CON VÀO KHO TÀNG VĂN HỌC NGHỆ THUẬT. Bên tai con vang dội những thiên anh hùng ca bất tử của Corneille, Rabindranath Tagore hay thì thầm những lời thơ êm ái của Lý Bạch, Nguyễn Du, Xuân Diệu, Lamartine, Nguyễn Khuyến, Bà Huyện Thanh Quan và những câu văn bay bướm tuyệt vời của Khái Hưng, Nhất Linh, Anatole France, Chateaubriand, E. de Amicis. Con tung tăng trong vườn đầy sắc hoa tuyệt mỹ với Leonard de Vinci, Van Gogh, Picasso rồi con lạc bước trong rừng thiêng đầy những cây cổ thụ như Lão Tử, Thích Ca, Socrate. . . Và con chơi vui trên sóng triều nhạc vũ của J. Strauss, Beethoven, Mozart, Schubert.

TIẾNG NÓI CỦA THẦY ĐÃ ĐƯA CON VÀO GIÒNG SÔNG LỊCH SỬ OAI HÙNG CỦA DÂN TỘC VIỆT NAM. Con ghi ơn những vị anh hùng lập quốc, bảo vệ giang sơn: Quốc Tổ Hùng Vương, Đinh, Lê, Lý, Trần, Lê, Nguyễn. Con hăng say bước đi trong vùng ánh lửa bập bùng của Mùa Xuân Kỷ Dậu, Mùa Thu Tháng Tám. Tâm hồn con vang lên tiếng gọi giéo giắt của một Trần Hưng Đạo, một Lê Lợi, một Quang Trung, một Nguyễn Thái Học... Con cảm thấy yêu quê hương đau khổ này, yêu đồng bào, yêu tự do, độc lập và hoà bình.

Ôi còn bao Tiếng Nói Của Thầy, tôi không thể nào kể xiết. Nếu dĩ vãng và hiện tại ngăn đôi bởi một giòng sông thì Tiếng Nói Của Thầy là cây cầu đưa tôi vào quá khứ. Tôi nguyện sẽ kết hợp những công trình, kinh nghiệm của thế hệ quá khứ với thế hệ hiện tại để xây dựng thế hệ tương lai. Thế xác thầy có thể chết đi, nhưng hình ảnh và Tiếng Nói Của Thầy phải trở thành vĩnh cửu. Một ngày mai, rời khỏi học đường, tôi phải xa thầy, không còn được nghe Tiếng Nói Của Thầy nữa, nhưng có một điều chắc chắn là Tiếng Nói Của Thầy sẽ âm vang mãi mãi trong đáy thẳm hồn tôi.

Hôm nay, mùa Xuân sắp đến. Tâm tư tôi lại đang thốt lên tiếng gọi thầy. Thầy ơi!. Tiếng Nói Của Thầy sao thiêng liêng và quý báu! KHI NÀO TRÊN THẾ GIỚI NÀY CÒN CÓ NHỮNG BẦY HỌC SINH CẤP SÁCH ĐẾN TRƯỜNG, KHI NÀO DƯỚI MÁI HỌC ĐƯỜNG CÒN VANG LÊN TIẾNG ĐỌC Ê A, THÌ TÂM HỒN TÔI VẪN CÒN VANG LÊN TIẾNG NÓI CỦA THẦY./.

Hồng Nguyên/H. N. T.
SG, XII/71

(*)Thơ H. N. T. (Mộng Đẹp Mùa Hoa, XI/58):
*Giấy vàng xanh trắng đỏ nét hoa bay,
Trống gõ nhịp bản trường ca xây đời nguyện ước.*